

22.11 og 19.11

AFSENDER

Sophie Reinhard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Arkivplacering:
Mappe 46 nr. 20

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

+ Du bliver vel ikke forladt, det gør mig
Stak, jeg antager det er et godt tegn, men vil
du alligevel værke af "Kære kære" fra
den nye det. Der er rigtig vel og godt det
og "Kære". Du bliver fra "Kære" det.

19. marts 80.

Det er Søndag i Dag kjære Jakobine. og den
vil jeg benytte til at sende Dig det koldde
Brev. Inden jeg bliver altfor kold, vil jeg
dog takke Dig for Dit Brev. Jeg blev meget
glad for det, det bragte virkelig som et glimt
fra en lysere varmere Natur, end vor for Tidens
er, for her er koldt og mørkt i Danmark nu.
Dinere holdt sit Søndag her forleden Nat,
om Morgenen, da jeg vågnede, var den der med
Lys fra Tager og Brest. Et Par Dage har det været
ret vel koldt, at jeg gjerne kunde have skrevet
"to av" Rosener lader til at være mere haardt, i
alle Sald har jeg ikke hørt den endnu. Men
gerne den med skrive om i Parken, alt hvad de
kan. Her er nemlig en Park til Laadens, som
er beplantet med Birke træer, Græser og ganske
enkelte Bøge. Der begynder jeg gjerne min Dag

med at spænde i. I Søndagsmorgen havde de
Læse ark saa blystegt uden for Parken, inde
i den var der Te, saa der faldt den mere adste-
delt og blev blystegt i tykke Løg paa Graa-
Træerne toge sig dejligt ud med den røde
Himmel, og Røgen var her en Nævnelse af, saa
de sad i Græsset og gjorde Vinterlandskabet
knyldet. Læse kirkede under Toldene, og
Storvæn var usædvanlig. Næst nægt Læ-
stovne her var ikke haft uden, men foruden
havde jeg ikke tjene sig. Foruden har vi
haft en anden Stovne uden Læse, det var en
af de første Læter, jeg var her, jeg har læst
og hørte paa den, den medde og kommede, saa
man skulde tro, alle andre Læter var
slagne her og sløges med horende. Læ-
stovne her i en Læter man man No den
alle de forskellige Lyde. Hvert her en nyt,
man var der den mest hyggeligt at alle regne
saa Stovne slog op og i den oppe paa Læter.
og medet opdagede jeg, at mit Læse var

[illegible]

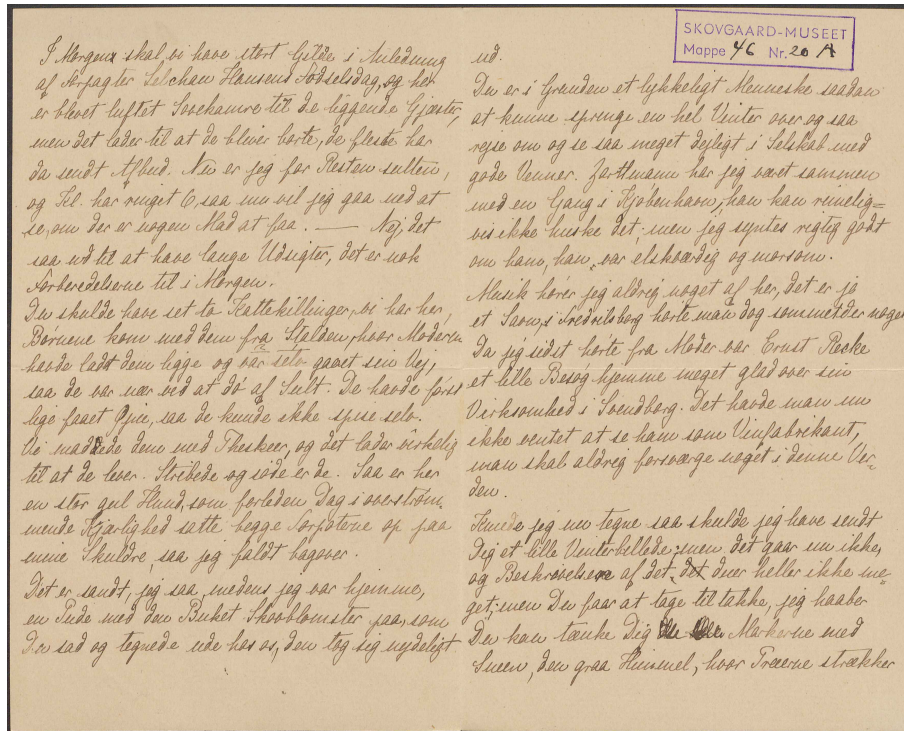
tiden. Blandt andet forhørte han sig ogsaa om en Sti, der gik for Resten er en Gade, og sagde, "Ja, hvad var det nu den kaldtes? Jo (her holdt han Haanden for Munden, for at ikke andre end jeg skulde høre), "Kjærlighedstien" var det."

Og jeg længes hien? Ja, Du kan tro det, iær har det været galt, nu er det lidt bedre. Heldigvis er der da ikke saa længe til Jul, det bliver en Løst at komme hien til den. Man mærker først rigtigt, hvor meget man holder af den alle sammen, naar man er borte.

Solkene her er vist meget rare, men jeg tror ikke af den man får saa meget fælles Interesse med, Børnene er forskrækkelig langt tilbage, saa de er ikke saa morsomme at lege med. De sender paa mig, jeg har nemlig lovet at spille Lotter med dem, medens Deres Forældre er borte, saa jeg tror Du får ikke mere denne Gang kun endnu en Gang Tak for Dit Brev, det er pænt af Dig at huske paa os herhjemme naar Du endelig er "Uder alle Berge". Naar Du en Gang igrub har Tid, saa bliver jeg meget glad for Brev min Tør er, "Lorpagter, Lelchau-Hausen".
Egholm. pr Skibby. +

Onsdag $\frac{22}{11}$. 88

Da dette ikke endnu er kommet af Sted, vil
jeg dog se at tilføje lidt. Ni Graders Kulde om
Natten! Jeg har lige været en Tur ude af Lande-
vejen, paa Vejen mødte jeg en Bondevoogn og
uden for en lille Landsby Rutteris, som jeg
harde sat mig til Maal, var der et lille Gade-
kjer, hvor Drengene slog Skridt, og i det ene
Hjørne ^{gik} den Lok Kori og Kaloe ^{gik} og trampede
^{højlydende} ~~mod~~ i Sneen, som var for tynd til at bære dem.
Ser Du, det er, hvad jeg oplever paa mine Spadere-
ture. Ja, forleden Dag før jeg dog vild, Jeg havde
været inde paa Apotheket i en lille By ved navn
Skibby, og da jeg saa skulde gaa derfra, vid jeg
ikke, hvordan jeg bar mig ad: men galt gik jeg,
og da jeg havde gaaet et lille Stykke, opdagede
jeg det jo og blev hed om Grøne, for det begyndte
allerede at blive mørkt; men da jeg opdagede et
Hus i det fjærne, gik jeg derind og spurgte mig
før, og det lader til at alle Veje fører til Egholm
før ganske ubegribeligt for mig gjorde denne Det,
skjont det ganske vist var en Omvej, og jeg kom
da i god Behold og Naemskiu til Egholm.

Deres nøgne forfrænge Grene (for der er noget
forfælsket ved dem) og Vinen, og Altså, som
~~alligevel~~ jidiker en i tusindet, saa det gør
ganske smukt.

Og hils saa Solshimlen og den blaa Himmel
fra en gammel Beundrerinde og skriv snart
igen, dog skal Du ikke plage Dig med det;
men Du ved, at naar Du gør det, gør Du
mig en stor Fornøjelse. Sophie Reichard.